

[Arbejdsministeren]

mening en særlig betydning, og det indebærer en forpligtelse til en seriøs opfølgning i alle lande, herunder Danmark.

Jeg er overbevist om, at der mange steder i dokumentet er ideer og tanker, som kan være en ledetråd for det fortsatte arbejde, også i lande, der som Danmark er nået langt på området ligestilling mellem kvinder og mænd.

Danmark er på mange måder nået langt i forhold til andre lande, også i forhold til de forslag, der er indeholdt i strategidokumentet. Vi fik for 10 år siden et såkaldt nationalt maskineri – for at tale i FN-sproget – ligestillingsrådet, der i de forløbne år har ydet en god indsats bl.a. med at udpege en række områder, hvor der er behov for initiativer til forbedring af ligestillingen mellem kvinder og mænd i samfundet.

Vi har sammen med de øvrige nordiske lande den højeste erhvervsfrekvens for kvinder i verden. Vi har lovgivning om ligeløn. Vi har lovgivning om juridisk ligebehandling på arbejdsmarkedet. Vi er gået i gang med at nedbryde det kønsopdelte arbejdsmarked. Vi har i forhold til langt de fleste lande uden for de nordiske lande en stor repræsentation af kvinder i politiske organer, bl.a. her i tinget.

Men kvindernes deltagelse i det politiske liv må fortsat styrkes, og det er nok værd at bemærke, at vi nu i Danmark ligger bag efter både Norge og Sverige. Vi har i år fået vedtaget en lov, der forpligter organisationer, der skal indstille medlemmer til offentlige råd, nævn og udvalg, til at indstille både mænd og kvinder. Vi er nået langt, men der er et godt stykke vej endnu.

Som man kan se, indeholder Nairobi-dokumentet ud over indledningen afsnit om ligestilling, om udvikling, om fred, om kvindegrupper særlige interesser og om internationalt og regionalt samarbejde. Lad mig nævne nogle enkelte af paragrafferne, for der er 356 paragraffer, så jeg tror, at folketinget ville få en ugedebat, hvis vi skulle gennemgå dem alle sammen.

I afsnittet om ligestilling fastslås det i paragraf 45, at en af de grundlæggende hindringer for kvindernes ligestilling er, at de facto-diskrimination og -ulighed i kvinders og mænds stilling hidrører fra overordnede sociale, økonomiske, politiske og kulturelle

faktorer, som er søgt retfærdiggjort på grundlag af fysiologiske forskelle.

I afsnittet om udvikling fremhæves i paragraf 133, at der bør ske en mobilisering af den offentlige forståelse, den politiske støtte og de institutionelle og økonomiske ressourcer, der gør kvinder i stand til at få job, som er forbundet med større dygtighed og ansvar, herunder job på lederplan inden for alle områder.

Jeg tror også, at alle vil kunne slutte op om det, der siges i afsnittet om fred, paragraf 243, om, at kvinder er en af de mest udsatte grupper i områder, der er berørt af væbnede konflikter.

I afsnittet om kvindegrupper af særlig interesse er omtalt en lang række grupper, der har ganske særlige problemer, og jeg vil blot henlede opmærksomheden på paragrafferne 294 og 295 om problemerne for eneforsørgere. Disse problemer kan være meget voldsomme, men kan selvfølgelig også være forskellige fra i-til u-lande.

Som jeg sagde før, skal vi tage Nairobi-dokumentet seriøst. Jeg mener ikke, at vi mere eller mindre vilkårligt skal trække enkelte elementer frem og agere på disse her og nu. Jeg mener, der bør ske en grundig gennemgang af hvert enkelt punkt i dokumentet.

Efter kvindekongressen i København i 1980, den såkaldte midtvejskonference, blev der af den daværende regering nedsat et udvalg med den opgave at udforme retningslinjer for samarbejdet mellem myndigheder og kvindeorganisationer som opfølgning af den handlingsplan, der blev vedtaget på FNs kvindekongres i København i 1980.

Vi har nu dokumentet om de fremadrettede strategier frem til år 2000, og regeringen lægger afgørende vægt på, at dokumentet indgår i planlægningen af den danske politik på det kvindepolitiske område og med hensyn til ligestilling mellem mænd og kvinder.

Kvindetiåret er slut, men det må være klart for enhver, at der endnu ikke i det danske samfund er skabt reel ligestilling mellem mænd og kvinder. Arbejdet må fortsættes, og jeg tager det forhold, at vi i dag har en forespørgsel til regeringen om, hvordan kvindekongressen skal følges op, som et tegn på, at alle partier her i folketinget deler den opfattelse, som jeg tidligere har givet udtryk for, nemlig at afslutningen af kvindetiåret